

Arrest

nr. 311 120 van 9 augustus 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI**
 Landsroemlaan 40
 1083 BRUSSEL

tegen:

de Gemeente Merksplas, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot niet in overweging name van 31 juli 2024, en ter kennis gebracht op 1 augustus 2024.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is in 2019 België binnengekomen nadat hij in het bezit gesteld werd van een visum type C en dit na het huwelijk met een Spaanse onderdane, F.B.L., woonachtig in België, ingeschreven naar aanleiding van een aanvraag als werkzoekende.

Op 15 december 2019 werd hij onder aanhoudingsmandaat geplaatst en naar de gevangenis te Antwerpen overgebracht.

Op 7 april 2020 veroordeelde de Correctionele rechtbank te Antwerpen verzoeker tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar waarvan 8 maanden effectief. Op 27 mei 2020 in de

gevangenis werd verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod voor acht jaar (bijlage 13sexies). Op 18 juni 2021 werd verzoeker vrijgelaten en opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om de vlucht te verzekeren. Voor deze feiten heeft hij een definitieve veroordeling gekregen op 27 april 2021 van de Correctionele rechtbank te Dendermonde voor een gevangenisstraf van 8 maanden. Op 12 juni 2022 verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 13 januari 2023 werd verzoeker vrijgelaten en opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft zich eveneens schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om de vlucht te verzekeren – gewone diefstal. Voor deze feiten heeft hij een definitieve veroordeling gekregen op 4 november 2022 van de Correctionele rechtbank te Dendermonde voor een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 8 maanden met uitstel van 5 jaar.

1.2. Verzoeker werd verschillende keren gecontroleerd door de politie sinds 2019.

Het verslag van de politiecontrole van 7 april 2024 vermeldt dat werd overgegaan tot een verhoor van verzoeker. Hij weigerde te zeggen sinds wanneer hij in België is. Hij gaf geen reden waarom hij in België is. Hij weigerde te antwoorden op de vraag of hij in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd, of er een reden is waarom hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland/het land waar hij een internationale bescherming (asiel) vroeg. Hij antwoordde dat zijn vingerafdrukken niet in een ander Europees land werden genomen. Hij zei dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Hij gaf aan dat hij geen partner had met wie hij een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België, geen familie in België, geen familie in zijn herkomstland. Hij was geen slachtoffer van een misdrijf en diende geen klacht in. Hij verklaarde dat hij hier op bezoek is en blijft slapen bij kennissen/vrienden.

Op 15 april 2024 werd verzoeker opnieuw aangehouden door de politie en vervolgens overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

Op 16 april 2024 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker diende op 16 mei 2024 een beroep in bij de Raad om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van deze beslissingen (RvV 317 040 en RvV 317 041).

Op 14 juni 2024 werd de “*beslissing tot verlenging van opsluiting*” genomen.

Op 1 juli 2024 werd de beslissing “*vordering tot heropsluiting*” genomen.

1.3. Op 9 juli 2024 deed verzoeker via volmacht een aanvraag voor een verblijf in zijn hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie van D.M.-S.

Op 31 juli 2024 nam de burgemeester van de gemeente Merksplas de beslissing “*tot niet in overweging name*” van de aanvraag. Deze beslissing die verzoeker op 1 augustus 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Beslissing tot niet in overwegingname

Betreffende de aanvraag die voor een verklaring van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 09/07/2024 in functie van A. H. werd ingediend door:

Naam A.

Voorna(a)m(en) H.

Nationaliteit Marokko

Geboortedatum[...]/07/1991

Geboorteplaats[...] Marokko

Identificatienummer in het Rijksregister

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te 2330 Merksplas, [...] 1/A000

deze wordt om de volgende reden niet in overweging genomen

Verzoeker werd aangetroffen in het Centrum voor Illegalen te Merksplas Het Centrum voor Illegalen is een gesloten centrum

Verzoeker wordt vastgehouden in het centrum naar aanleiding van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en wordt slechts vastgehouden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van deze maatregel conform artikel 7, derde lid en volgende van de Vreemdelingenwet De vasthouding heeft een bewarend en tijdelijk karakter Ofwel wordt de verwijderingsbeslissing uitgevoerd en zal verzoeker het grondgebied moeten verlaten, ofwel zal verzoeker opnieuw in vrijheid moeten worden gesteld en zal hij het gesloten centrum verlaten en zijn verblijfplaats elders moeten vestigen of hernemen

N a v de woonstcontrole in het Centrum voor Illegalen werd effectief vastgesteld dat betrokkene dan wel aanwezig is in het gesloten centrum, maar daar met daadwerkelijk duurzaam verblijft en ook met de intentie heeft om zich duurzaam in de gemeente Merksplas te vestigen Verzoeker geeft aan dat zijn aanvraag tot inschrijving in de gemeente Merksplas gedaan werd in kader van de procedure gezinshereniging, Hij wenst geen inschrijving in het CIM Hij geeft te kennen zich met te willen vestigen in de gemeente Merksplas wanneer hij het Centrum voor Illegalen te Merksplas mag verlaten, maar te 2060 Antwerpen, [...] bij zijn partner en kinderen. De referentiepersoon waarmee de verzoeker de procedure gezinshereniging aangaat is woonachtig te Antwerpen

Het Centrum Illegalen kan daarom met aanzien worden als een hoofdverblijfplaats conform de Algemene Onderrichtingen betreffende het houden van de bevolkingsregisters, gecoördineerde versie van 31 maart 2019, zodat een inschrijving aldaar met mogelijk is.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft al bevestigd dat het met mogelijk is voor een gemeente om over te gaan tot inschrijving op het adres van een gesloten centrum Zo oordeelde de Raad in een arrest nr 281 088 dd 29 11 2022

"De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing steunt op het determinerende motief dat het centrum voor illegalen te Merksplas met kan worden aanzien als een hoofdverblijfplaats, zodat een inschrijving aldaar met mogelijk is en de woonstcontrole negatief is

Op 16 mei 2022 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven Het is naar aanleiding van deze beslissing, die definitief in het rechtsverkeer is, dat verzoeker in het gesloten centrum verblijft Verzoeker werd aldus overeenkomstig artikel 7, derde lid en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) vastgehouden voor de tijd die noodzakelijk was voor de duur van de maatregel

Deze vasthouding is in de regel beperkt tot twee maanden en kan telkens verlengd worden met twee maanden Na vijf maanden moet de vreemdeling echter in vrijheid worden gesteld (behoudens redenen van openbare orde) Hieruit blijkt duidelijk dat de vasthouding in het gesloten centrum een bewarend en tijdelijk karakter heeft Ofwel zal de verwijderingsbeslissing worden uitgevoerd, ten gevolge waarvan verzoeker het grondgebied zal hebben verlaten, ofwel zal verzoeker- opnieuw in vrijheid worden gesteld, waarna hij het gesloten centrum zal (moeten) verlaten en zijn verblijfsplaats elders zal moeten vestigen

Overeenkomstig artikel 1, § 1, 1° en 2°, van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten worden de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn tot langer verblijf of die om een andere reden krachtens de vreemdelingenwet, ingeschreven in het bevolkingsregister of het wachtregister op de plaats of waar zij hun hoofdverblijfplaats hebben gevestigd Artikel 3 van deze wet definieert de hoofdverblijfplaats als de plaats waar de leden van een huishouden of een alleenstaande gewoonlijk leven.

Artikel 16, § 1, van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters van het vreemdelingenregister preciseert dat de bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar

Deze vaststelling gebeurt op basis van verschalende elementen. met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats. het energieverbruik en de telefoonkosten. het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden.

De Raad is te dezen van oordeel dat het hoger geschetste bewarend en tijdelijk karakter van verzoekers gedwongen verblijf in het gesloten centrum niet verenigbaar is met het "effectief verblijf In een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar".

Het gesloten centrum kan bijgevolg met worden beschouwd als verzoekers hoofdverblijfplaats in de zin van artikel 1 van de voormelde wet van 19 juli 1991, zodat een Inschrijving op dat adres niet mogelijk was. Verweerder heeft dan ook terecht vastgesteld dat verzoeker zijn verblijfplaats niet heeft op het grondgebied van de gemeente/stad, zodat de aanvraag zonder schending van artikel 50, tweede lid, van het

vreemdelingenbesluit kon worden geweigerd omdat verzoeker niet verblijft op het grondgebied van de gemeente.'

Uit een controle van het rijksregister blijkt bovendien dat het familielid-referentiepersoon niet woonachtig is op het grondgebied van de gemeente. wat eens te meer bewijst dat de aanvrager hier niet daadwerkelijk duurzaam verblijft en daar ook niet de intentie toe heeft.

De Woonstcontrole dient dan ook als negatief te worden aanzien: de betrokkene is aanwezig in het centrum, maar dit centrum kan niet worden beschouwd als zijn hoofdverblijfplaats.

De aanvraag dient dan ook niet in overweging genomen te worden conform artikel 52, § 1 van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf. de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto de artikelen 1, § 1, 1° en 2° en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.

Te Merksplas op 31 juli 2024

Stempel De Burgemeester, of zijn gemachtigde".

1.4. Op 1 augustus 2024 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Verzoeker zet onder "II. RECEVABILITÉ" uiteen als volgt:

"Le requérant est le destinataire de la décision attaquée. L'existence de celle-ci a pour effet la non-reconnaissance de son droit à l'évaluation de sa demande de regroupement familial avec un citoyen de l'Union européenne tel que consacré par l'article 52 de l'arrêté royal du 8 octobre 1980 et découlant de la délivrance d'une annexe 19ter par la Commune.

En effet, le requérant a reçu une annexe 19ter (pièce 2) par laquelle la Commune de Merksplas fait la demande de production de divers documents aux fins de l'évaluation de sa demande de carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union.

La procédure consacrée à l'article 52, §1er a diverses conséquences positives dont le requérant se voit privé en raison de la prise de la décision de non prise en considération.

Les conséquences positives découlant de l'annexe 19ter sont l'octroi d'une attestation qui permettrait au requérant de demeurer de manière précaire sur le territoire, la jouissance du droit à la vie familiale, et par conséquent le non-renvoi ainsi que la fin de la détention de l'intéressé durant l'évaluation de sa demande.

La décision attaquée ne lui permet ainsi pas d'accéder aux pleins effets des droits qui découlent de l'annexe 19ter qui lui a été délivrée en application de l'article 52 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981. Par conséquent, l'ordre de quitter le territoire dont le requérant a été notifié en date du 16 avril 2024 pourrait être exécuté à tout moment puisque le requérant est détenu au centre fermé pour illégaux de Merksplas aux fins de son éloignement (pièce 3).

Hormis la question de l'illégalité de la décision attaquée, cette décision crée un grief personnel au requérant puisqu'elle engendre la non prise en compte du caractère régulier, précaire certes, de la présence du requérant sur le territoire belge dans l'attente de l'évaluation de sa demande de carte de séjour et par conséquent l'imminence de la séparation du requérant avec sa compagne qui constitue une violation de l'article 8 de la CEDH.

Conformément à l'article 39/2, §2 de la loi du 15 décembre 1980, cette décision est susceptible de recours auprès du Conseil du Contentieux des étrangers.

L'article 39/82 quant à lui donne la compétence au Conseil du contentieux des étrangers d'ordonner la suspension de l'exécution des actes des autorités administratives susceptibles d'un recours en annulation en vertu de l'article 39/2 de la loi du 15 décembre 1980.

La demande de suspension de tels actes peut être faite selon une procédure ordinaire ou une procédure en extrême urgence. Dans le cadre de cette dernière, l'extrême urgence doit être établie.

En l'occurrence, il ressort de l'exposé des motifs de la loi du 10 avril 2014, que l'extrême urgence n'est possible que lorsque le requérant :

« (...) fait l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement dont l'exécution est imminente, en particulier parce qu'il est détenu dans un centre fermé, réside dans une maison de retour ou est mis à disposition du gouvernement, en vue de l'exécution de cette mesure d'éloignement ou de refoulement ».

De manière plus importante l'exposé des motifs de la loi du 10 avril 2004 précise le cas dans lesquels le recours en extrême urgence sera jugé recevable :

« Tout d'abord, il est fixé un délai dans lequel les demandes d'extrême urgence doivent être introduites et d'en préciser les conséquences sur l'exécution de la mesure d'éloignement. L'arrêt doit intervenir au moment le plus utile, c'est-à-dire avant l'éloignement effectif

Par ailleurs, l'objet des demandes est clarifié: en effet, un recours d'extrême urgence ne sera recevable que s'il est utile pour assurer une protection juridictionnelle effective ». (Nous soulignons).

Le requérant a reçu une décision d'éloignement, à savoir un ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de son éloignement en date du 16 avril 2024. Cette décision est exécutoire de plein droit de sorte que son renvoi vers le Maroc est imminent. La délivrance au requérant d'un billet d'avion programmé au 1er août 2024 appuie par ailleurs le caractère imminent du renvoi du requérant (pièce 8).

Par conséquent, et aux fins de bénéficier de l'effet utile du recours ouvert contre la décision de non prise en considération, la procédure en extrême urgence est la seule procédure garantissant un effet utile au recours introduit.

À ce titre, l'exposé des motifs de la loi précitée reprend l'arrêt Conka de la Cour européenne des droits de l'Homme concernant l'effectivité des voies de recours au sens de l'article 13 de la CEDH :

« 199. En outre, dans l'arrêt Conka (précité, §§ 79 et suivants) la Cour a précisé, sur le terrain de l'article 13 combiné avec l'article 4 du Protocole no 4, qu'un recours ne répond pas aux exigences du premier s'il n'a pas d'effet suspensif. Elle a notamment souligné (§ 79): "La Cour considère que l'effectivité des recours exigés par l'article 13 suppose qu'ils puissent empêcher l'exécution des mesures contraires à la Convention et dont les conséquences sont potentiellement irréversibles (...). En conséquence, l'article 13 s'oppose à ce que pareilles mesures soient exécutées avant même l'issue de l'examen par les autorités nationales de leur compatibilité avec la Convention. Toutefois, les États contractants jouissent d'une certaine marge d'appréciation quant à la manière de se conformer aux obligations que leur fait l'article 13 (...) ». (Nous soulignons).

En l'espèce, le requérant allègue la violation de son droit à une vie familiale tel que consacré par l'article 8 de la CEDH qui est créée par la décision de non prise en considération de la demande de carte de séjour. Le requérant alléguant une violation de l'article 8 de la CEDH doit pouvoir bénéficier d'un recours effectif au sens de l'article 13 de la CEDH, ainsi, un recours qui soit suspensif.

À ce titre, il doit par ailleurs être rappelé qu'en vertu du principe de primauté de la Convention européenne des droits de l'Homme sur les dispositions de droit interne, le recours effectif doit être interprété au sens de l'article 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme de sorte que seul le recours en extrême urgence peut être considéré comme effectif dans le cas d'espèce. Concernant le principe de primauté de la Convention européenne des droits de l'Homme, voici ce qu'a rappelé la Cour constitutionnelle :

« Par un arrêt de principe rendu en 1971, la Cour de cassation a jugé que toutes les juridictions avaient le pouvoir (et même le devoir) de refuser d'appliquer une norme législative contraire à une disposition conventionnelle ayant reçu l'assentiment du législateur conformément aux exigences constitutionnelles et ayant effet direct dans l'ordre juridique belge. En 2004, elle a explicitement appliqué le même principe aux dispositions constitutionnelles en jugeant qu'un traité ayant effet direct, en l'occurrence, la Convention européenne des droits de l'homme, a primauté sur la Constitution ».

Par conséquent, le requérant dispose à l'évidence d'un intérêt personnel, né et actuel au présent recours, de sorte qu'il sera déclaré recevable *ratione personae*.

La décision attaquée a été notifiée au requérant le 1er août 2024. Le requérant se trouve dès lors dans les délais prévus à l'article 39/57, §1er de la loi du 15 décembre 1980, de sorte que le présent recours sera déclaré recevable *ratione temporis*.

Du tout, le présent recours sera déclaré recevable."

2.2. In de nota met opmerkingen besluit verweerder dat verzoeker zelf aan de basis ligt van de ingeroepen hoogdringendheid. De vordering is onontvankelijk, omdat de bestreden beslissing geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bevat.

2.3. Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

De rechtspraak van het Grondwettelijk Hof over deze schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijk bevat volgende overwegingen:

“Rekening houdend met het spoedeisende karakter dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kenmerkt, kunnen de termijnen van tien respectievelijk vijf dagen niet als onredelijk kort worden aangemerkt. Die termijnen zijn voldoende opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs als een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden beschouwd.” (GWH 27 januari 2016, nr. 13/2016, overweging B.19.7).

“De specifieke kenmerken, de toename en het dringend karakter van de geschillen die zijn ontstaan uit de toepassing van de wet van 15 december 1980 verantwoorden de goedkeuring van bijzondere regels die geschikt zijn om de behandeling van de beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te versnellen. Uit de totstandkoming van de bestreden bepalingen blijkt dat de wetgever de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft gewijzigd teneinde de betrokkenen een daadwerkelijk rechtsmiddel te waarborgen. Hij heeft evenwel tegelijk de dilatoire aanwending van die procedure willen tegengaan, omdat zij een grote druk legt op de werking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (...)” (Ibid., overweging 17.5).

“De wetgever heeft daarbij beklemtoond dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitzonderlijk moet blijven. Die procedure wijkt af van de gewone schorsingsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niet alleen kan ze op elk ogenblik van de dag en de nacht worden ingesteld, alsook op zon- en feestdagen, bovendien dient de vordering in beginsel te worden behandeld binnen de achtenveertig uur (artikel 39/82, § 4, vijfde lid). De schorsing kan bovendien worden bevolen zonder dat de partijen of sommigen van hen zijn gehoord. Artikel 39/83 van de wet van 15 december 1980 bepaalt: « Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen ».” (Grondwettelijk Hof 18 oktober 2018, nr. 141/2018, overweging B.8.2.).

Ter terechtzitting door de voorzitter gevraagd wat het doel is van het verzoekers beroep, stelt verzoekers advocaat dat hij een verwijdering wil tegengaan. Er wordt volhard in het verzoekschrift.

Een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is echter slechts ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt aangevochten. Dit is hier niet het geval.

De vordering is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP